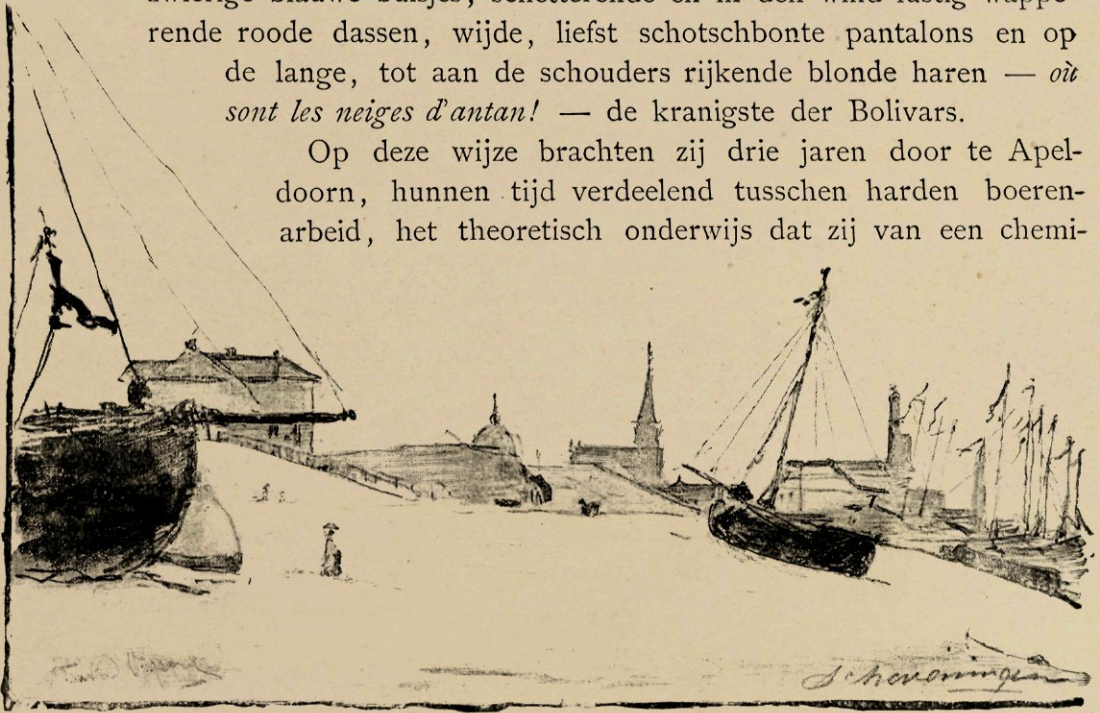

Michel Angelo, Rubens en *tutti quanti* te doen verbleeken, droegen zij toen zwierige blauwe buisjes, schetterende en in den wind lustig wapperende roode dassen, wijde, liefst schotschbonte pantalons en op de lange, tot aan de schouders rijkende blonde haren — *où sont les neiges d'antan!* — de kranigste der Bolivars.

Op deze wijze brachten zij drie jaren door te Apeldoorn, hunnen tijd verdeelend tusschen harden boerenarbeid, het theoretisch onderwijs dat zij van een chemi-

cus en een vearts ontvingen, en het zoozeer geliefde teekenen. Langer echter hielden zij 't niet uit. Naar lichaam ten zeerste gesterkt, maar meer nog in hun voor-nemen zich geheel en al aan de kunst te wijden, togen de tweelingen huiswaarts om, met eene angstige gemoedsbeklemming, aan de ouders hunnen innigsten wensch te kennen te geven.

Geholpen door hunne moeder, die zij vroeger reeds half en half voor hun plan hadden ingenomen, gelukte het hun, na eindelooze en vurige pleidooien, den

Brugge, potloodschets van David Oijens.